

Hồi 14

Võ Đang Bích Mục Thu Song Quái
Ngọc Nữ Khai Môn Vạn Độc Lai

Huyền Cơ và Thúy Vi bận con thơ, không được theo phu tướng xuất chinh nên hoa dung ủ dột. Bốn người cải trang thành một gia đình quyền quý rồi rời núi Xích Thành. Vô Hối dấu kín Bàn Long Đao, cho rèn một cây Thiết tiên làm vũ khí. Bích Vân cũng dùng kiếm giống Như Sương. Thực ra, phép định tiên và kiếm rất giống nhau.

Họ dịch dung trẻ đi vài tuổi, mặt non chẹt như đám công tử, tiểu thư con nhà thế gia. Côn Linh vui vẻ nhận vai hầu cận.

Lúc hóa trang, Vô Hối nói đùa:

- Hai người mang gương mặt đôi chín mà thân hình nẩy nở như vậy ai mà tin được.

Họ thẹn thùng lại néo chàng thật đau nhưng cũng dùng lụa bó ngực cho bớt khêu gợi. Sở Nhị Hùng đã khéo léo tô điểm cho hai nàng có dung mạo hơi giống nhau, như chị em ruột vậy. Nữ nhân vốn yêu nhan sắc của mình nên nài nỉ đừng làm cho họ trở nên xấu xí.

Rốt cuộc, Nhị Hùng vất vả lắm mới khiến họ hài lòng. Vô Hối định đến Tung Dương liên hệ với hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang nên đi về hướng tây bắc. Sáu ngày sau họ đã đến thành An Khánh, nằm trên bờ bắc Trường Giang. Bốn người vào Vọng Giang Lâu dùng cơm trưa. Hai nàng riu rít gọi những món ăn cầu kỳ, đắt tiền, y hệt như bậc thiên kim tiểu thư.

Họ chăm chút gấp thức ăn cho Vô Hối và mời mọc Côn Linh. Cảnh tình tứ này không khỏi khiến bọn thực khách ghen tỵ với chàng công tử có gương mặt tái xanh, bệnh hoạn.

Không phải ngẫu nhiên mà chàng có dung mạo này. Ở Chiết Giang quá thật có một nhân vật nổi tiếng, mà giang hồ thường gọi là Bệnh Công Tử Trang Hội. Hắn là con nhà đại phú, khét tiếng phong lưu, thiện dụng cây thiết dịch. Nhưng giờ đây gã

đang liệt giường vì sắc dục quá độ, được đưa đến Chí Tôn Cung điều trị. Cửu phụ của gã là rể của họ Sở.

Trong tiếng Bắc Kinh, chữ Hội và chữ Hối phát âm giống nhau, nên hai nữ nhân không hề ngỡ ngàng. Ăn xong, Vô Hối cùng Côn Linh đối ẩm. Chàng lơ đãng nhìn quanh, phát hiện trên lầu có rất nhiều hào khách giang hồ. Gương mặt họ trầm trọng, đầy vẻ ưu tư. Mỗi bàn độ năm, sáu người, nhưng dường như họ đều quen biết nhau. Một đại hán mắt lồi, râu quai nón rậm rạp, bóp bể chung rượu trong tay, bi phần nói:

- Bọn chó má Thần Long Bang quả là đáng hận. Phái Võ Đang chúng ta không thể nhịn nhục được nữa. Chúng đã đâm sát các ni cô Nga Mi giờ lại đòi đến Cam Tiển mượn ái nữ của Chưởng Môn. Thạch Đại Hổ ta dẫu chết cũng quyết liều mạng một phen.

Lão già râu bạc, tuổi độ lục tuần cau mày bảo:

- Chỉ còn hơn mười ngày nữa là đến kỳ hạn. Người có phát tác ở đây cũng vô ích. Ăn uống cho mau rồi lên đường.

Có lẽ bối phận của người này khá cao nên Đại Hổ im miệng.

Côn Linh thì thầm:

- Họ là đệ tử tục gia của Võ Đang ở các tỉnh duyên hải phía nam Trường Giang.

Vô Hối không có giao tình thâm hậu với các phái bạch đạo. Trước đây, chàng liên thủ cùng họ là vì việc chung của võ lâm. Dù họ hết lòng kính ngưỡng chàng, Vô Hối vẫn cảm thấy giữa hai bên có một hố sâu ngăn cách. Đó là cái chết oan uổng của phụ thân chàng, Trường Giang Nhất Dao. Nhưng vì đại nghĩa võ lâm, chàng không thể bỏ mặc Võ Đang tàn lụi dưới ma kiếp.

Phái này đã là chỗ dựa cho chính khí giang hồ từ mấy chục năm nay. Khi bọn đệ tử tục gia Võ Đang lên đường thì Vô Hối cũng theo sau. Bọn họ không để ý, chỉ tưởng rằng đám con nhà thế phiệt này ngẫu nhiên đi cùng lộ trình.

Bốn ngày sau, gặp nhau ở bến đò sông Hoài, lão nhân cao niên chợt nhớ ra lai lịch của chàng thanh niên mặt xanh này. Lão đến bên hỏi thăm:

- Lão phu là Tưởng Hoàng ở Phúc Châu. Dám hỏi có phải thiếu hiệp là Bệnh Công Tử Trang Hội ở Ôn Châu hay không ?

Vô Hối lạnh lùng gạt đầu. Họ Tưởng đã nghe giới hào kiệt duyên hải đồn đãi về tính khí cao ngạo của Trang Hội, nên không hề mích lòng. Lão hỏi tiếp:

- Chẳng hay công tử và nhị vị phu nhân đi đâu ?

Chàng cười nhạt đáp:

- Ở mãi Chiết Giang cũng buồn nên tại hạ dẫn hai ái thiếp đi ngao du thiên hạ, không định trước được địa điểm.

Tưởng Hoàng áy náy bảo:

- Võ lâm đang chìm dưới ách khống trị của Thần Long Bang. Vạn Độc Thần Trùng và Tỳ Hoa Nhị Quái đều cực kỳ háo sắc. Nếu chẳng may bọn chúng hứng thú trước dung nhan của nhị vị phu nhân đây thì nguy to. Nghĩ tình xóm giềng, lão phu khuyên công tử nên cải trang cho họ để tránh tai ương.

Vô Hối cao ngạo nói:

- Cảm tạ hảo ý của Tưởng huynh, nhưng tại hạ cũng muốn thử xem bản lãnh bọn tà ma lợi hại đến đâu.

Họ Tưởng thở dài bỏ đi. Lúc đó còn cách bờ nửa dặm, một toán môn đồ Thần Long Bang kéo đến. Chúng có độ khoảng ba mươi người. Thấy hai nữ nhân, tên đầu lĩnh thấp lùn bật cười hô hố:

- Trời thương anh em ta nên mới ban cho hai người đẹp nồn nà thế này.

Cả bọn ùa đến vây chặt bọn Vô Hối. Chàng vẫn thản nhiên phe phẩy chiếc quạt giấy, không nói một lời. Bích Vân và Như Sương giả dò sợ hãi núp sau lưng Vô Hối.

Một tên cao gầy, cao giọng:

- Hai nàng định nhờ tên công tử sắp chết này bảo vệ hay sao ? Thần Long Bang ta vô địch thiên hạ nên chẳng ai dám can thiệp vào đâu.

Vô Hối vẫn lặng im để xem thái độ của bọn người tự xưng là hiệp khách chính phái. Cũng may, họ không phụ lòng chàng, nhất tề ập vào chém giết bọn Thần Long Bang. Chỉ trong hai khắc, ba mươi tên côn đồ đã chết gần hết. Tên đầu lĩnh vội tung pháo hiệu cầu cứu.

Vô Hối đứng im quan chiến. Chàng rất tán thưởng võ công và thần lực của Thạch Đại Hổ. Thanh kiếm trong tay gã to và nặng gấp ba kiếm thường, chém gãy xương cốt đối phương nhẹ nhàng như một tên đồ tể thiện nghệ.

Tên đầu lĩnh mập lùn cuối cùng cũng bỏ mạng dưới tay Tưởng Hoàng. Lão vội vã nói:

- Công tử mau cùng bọn lão phu sang sông, viện binh của chúng sắp đến.

Vô Hối lắc đầu:

- Chư vị cứ đi trước, bọn này đến lượt bọn ta ra tay.

Đoàn nhân mã tiếp viện đông đến hơn trăm, chỉ còn cách chừng năm chục trượng. Tưởng Hoàng quay sang bảo bọn vân bố:

- Phái Võ Đang ta lẽ nào lại sợ bọn tà ma. Anh em hãy ở lại tử chiến, dầu chết cũng xứng danh đệ tử Trương Tổ Sư.

Mọi người phấn khởi dơ cao trường kiếm:

- Sát ma.

Vô Hối cảm động dơ ngón cái tán thưởng:

Quả không hổ danh hiệp khách ? Tại hạ yên lòng cùng chư vị diệt ma.

Toàn bang chúng Thần Long Bang xuống ngựa, ùa đến. Vô Hối ra hệu cho ba người kia rồi rút thiết tiên xông vào hàng ngũ địch. Bích Vân và Như Sương từ lâu không được hưởng cảm giác sắc máu, nay trở hết tài nghệ tiêu diệt bọn cuồng đồ. Côn Linh cũng không chịu kém, múa tít loan đao xông vào. Tay tả gã rải hàng nắm Vấn Tâm Đinh, đả thương được mười mấy tên. Vô Hối đang dùng pho Thiên Cầm thần pháp đảo lộn trên đầu bọn Thần Long Bang. Chưa đầy nửa khắc đã có mấy chục tên thủng đầu bởi thiết tiên, hay ngã gục vì những đạo chưởng kinh mãnh liệt từ tay tả của chàng.

Các cao thủ Võ Đang tròn mắt đứng nhìn. Họ không ngờ bản lãnh của bọn người này lại khủng khiếp như vậy. Độc Mĩ Nhân thấy bọn địch nhân vẫn liều chết xông vào. Nàng bất nhẫn tung ra những viên Mê Hồn Đạn. Độc phấn bao phủ đầy đầu trường khiến đám môn đồ Thần Long Bang gục ngã, chẳng sót một tên.

Quần hào Võ Đang hoan hô vang dội.

Vô Hối bảo họ:

- Mong chư vị giúp một tay, phế bỏ võ công của những tên bị mê man. Giết chúng chỉ bản tay mà thôi.

Tướng Hoàng đốc thúc mọi người làm theo lời chàng. Nửa canh giờ sau, họ đã sang được bờ bắc sông Hoài. Ba hôm sau đoàn người đến Nam Dương, chỉ cách rặng Tung Sơn hơn trăm dặm. Tướng Hoàng và bọn đệ tử Võ Đang rất muốn Vô Hối đến Võ Đang Sơn trợ chiến nhưng không biết mở lời thế nào, đành bỏ đi trước.

Vô Hối đưa hai nữ nhân và Tam Thủ Miêu vào huyện thành qua đêm. Tắm gội, ăn uống xong, Côn Linh ra phố nghe ngóng tin tức để Vô Hối và nhị vị phu nhân tình tự. Độc Mĩ Nhân từ sau sự cố trong rừng Thất Thị Lâm, tâm tính trở nên dịu dàng, không tranh giành với các nữ nhân chung thuyền nữa.

Nàng tằm tằm cười bảo:

- Thiếp xuống vườn ngắm hoàng hôn một lát. Xin tướng công và Vân muội cứ tự nhiên.

Vô Hối lẳng lặng búng một đạo Vô Hình Chỉ điểm huyết Như Sương rồi đặt lên giường. Bích Vân hiểu ý tượng phu, cười khúc khích cởi xiêm y Độc Mĩ Nhân. Như

Sương được Vô Hối giải huyết cũng lột áo Bích Vân trả thù. Vô Hối đứng chấp tay sau lưng, say mê chiêm ngưỡng thân hình của hai mỹ nữ. Họ thẹn quá hóa giận, chụp lấy chàng cắn yêu. Ba người lặn hụp trong bể ái ân, không hề biết chán chường. Dù trước đây chàng nghĩ rằng mình yêu thương Bích Vân hơn cả. Nhưng từ ngày Như Sương bỏ đi, chàng biết rằng cả bốn nàng đều là bảo vật quý giá của đời mình. Chàng có thể thản nhiên đi vào tử địa, nhưng không chịu đựng được sự mất mát tình yêu.

Chiều hôm sau, bọn Vô Hối đã có mặt trong Ngọc Nữ khách điểm, huyện thành Tung Dương. Nơi đây chỉ cách ngọn Ngọc Nữ Phong chừng bốn mươi dặm. Ngọc Nữ phong là tên thực của Võ Đang Sơn.

Cuối canh hai, trăng mười ba chênh chéch đằng đông, chưa kịp tỏa sáng thế gian đã bị mây đen che phủ. Cơn mưa thu ập đến như giông bão, tiết trời trở lạnh.

Bàn bạc xong, Côn Linh trở về phòng riêng tưởng nhớ đến người vợ trẻ Miêu Phượng. Gã không bao giờ ganh với Vô Hối vì chàng là bậc kỳ tài, tất phải được mỹ nhân ưu ái. Hơn nữa nội tổ gã trước lúc lìa đời đã dặn dò con cháu phải tận tụy phò tá giòng họ Công Tôn, để trả cái ơn bảo lưu huyết mạch họ Côn. Lãnh Tâm Dao Bằng Quý Dân cũng một lòng như vậy, nhưng vì sự nghiệp Đạo Môn nên không thể rời bỏ Thất Thị Lâm để theo hầu thiếu chủ.

Sáng ra, tiếng chim ríu rít ngoài vườn đánh thức Vô Hối. Chàng chợt nhớ đôi thân ưng của Thiên Cẩm Tôn Giả. Ngày ấy vì muốn bảo vệ sự bí mật của Thất Thị Lâm nên chàng đã yêu cầu Tôn Giả đuổi đôi chim về núi. Chàng tự cười mình đã để tâm hồn tung mây lướt gió quá nhiều.

Hai nữ nhân đang nằm cạnh chàng cũng vậy, cuộc sống bình lòng, no đủ đã đem lại những nếp mỡ thừa. Mai sau họ sẽ già và xấu đi nhưng chàng vẫn mãi mãi yêu thương. Họ đã dâng hiến tuổi thanh xuân cho chàng với một tình yêu nồng cháy. Như Sương ú ớ trong cơn mê, nét mặt nàng cực kỳ đau khổ, từng giòng lệ ứa ra khóe mắt.

Vô Hối vội lay nhẹ:

- Sương muội ! Sương muội.

Mỹ nhân giật mình tỉnh giấc, mỉm cười khi thấy trượng phu vẫn nằm bên. Bích Vân cũng mở mắt. Nàng cầu nhàu:

- Thiếp còn muốn ngủ thêm một chút nữa.

Như Sương thọc tay vào sườn nàng. Hai người đùa giỡn một hồi mới chịu xuống giường.

Đầu giờ thìn, bọn Vô Hối đã có mặt ở chân núi Võ Đang. Mấy trăm hào khách giang hồ hiếu kỳ cũng ở đây.

Tò mò, hiếu sự là một trong những cố tật của người võ lâm. Họ không thể bỏ qua cơ hội quan chiến những trận thư hùng. Ai cũng muốn được người đời tán tụng là kẻ kiến văn uyên bác. Họ sẽ được dịp kể lại một cách say sưa những điều trông thấy. Tóm lại, khách giang hồ đa số là những kẻ nhiều lời và hiếu danh. Sự xuất hiện của hai vị cô nương xinh đẹp càng khiến họ cao hứng. những chàng thiếu hiệp lén lút chỉnh trang lại tóc tai, y phục. mặt mũi cao ngạo, lạnh lùng, ngực ưỡn ra, lời nói văn hoa, cẩn trọng hơn trước. Nếu không có sự hiện diện của Bệnh Công Tử thì chắc chắn họ sẽ tràn trề hy vọng hơn.

Thái Cực Kiếm Cam Tất Thắng đã dẫn đệ tử xuống đến. Họ không muốn cuộc giao tranh làm tổn hại đến tổ đường. Sau lưng họ Cam là bốn đạo nhân râu tóc bạc phơ. Võ Đang Tứ Lão không xuất hiện trên giang hồ nhưng ai cũng biết võ công của họ rất cao siêu.

Kể cả hơn trăm đệ tử tục gia thì nhân số Võ Đang lên đến bốn trăm người. Gương mặt họ trầm lặng, đầy vẻ bi phẫn. Tưởng Hoàng thấy bọn Vô Hối, lão mừng rỡ đến rí tai chưởng lớn.

Cuối giờ thìn, đoàn nhân mã của Thần Long Bang kéo đến. Chúng đông đến trăm người, đi đầu là Tuy Hoa Song Quái. Hai lão ma tuổi tác chỉ độ lục tuần, mày rậm, mũi tẹt, mắt nhỏ như sợi chỉ, miệng rộng để lộ hàm răng thô kệch, không đều. Họ là anh em song sinh nên giống nhau như hai giọt nước. nếu lão đại Nhung Vân không mặc trường bào và lão nhị Nhung Vũ không mặc áo xanh thì quả thật là khó phân biệt.

Ngoài ra còn có hai mươi tên địa sát mặc áo da tê ngưu, thân hình cao lớn.

Nhung Vân xuống ngựa, quắc mắt hỏi:

- Cam chưởng môn, chẳng hay lão có chịu dâng nạp ái nữ hay không ?

Cam Tất Thắng phẫn nộ bảo:

- Mấy tháng trước, bọn người dùng vũ lực tiêu diệt phái Nga Mu để bắt người, cả thiên hạ đều căm hận. Nay phái Võ Đang chính ta thà làm ngói vỡ chứ không thềm làm ngọc lành.

Nhung Vũ quay sang hỏi đám hào kiệt đến quan chiến:

- Bọn người đến xem hay để trợ giúp Võ Đang ? Nếu không muốn uống mạng thì mau lui xa sáu trượng.

Mọi người sợ hãi làm theo lời lão nói. Vô Hối cũng vậy.

Chàng quan sát chiếc lồng gỗ dựng độc vật. tìm cách tiêu diệt.

Nhung Vân ngạo nghễ nói:

- Từ lâu anh em Nhung mỗi được nghe Võ Đang võ học xuất chúng nên muốn được thưởng thức vài chiêu xem sao.

Song quái tâm ý tương thông, cùng rút đoản côn nơi lưng ra. Hai cây côn này có lẽ bằng đồng đen, thân to bằng cổ tay, ngắn hơn trường kiếm một chút. Trọng lượng không dưới ba mươi cân.

Thái Cực Kiếm định xuất trận thì bị hai lão trong Võ Đang Tứ Lão tranh mất. Đó là hai vị sư thúc của họ Cam, Tam lão và Tứ lão.

Tam lão cao gầy, gương mặt xương xẩu, tóc bạc, râu hoa râm. Tứ lão thì mập lùn, to ngang, không râu và đầu thì hơi bóng. Họ đều sử dụng trường kiếm.

Song quái không chờ địch thủ dừng chân, bất ngờ vung đoản côn xông đến như cuồng phong, bão táp. Côn ảnh đen mở, trùng trùng, lớp lớp. Vô Hối không ngờ hai lão man di này lại có tuyệt kỹ phi thường đến thế. Chàng cao hứng nghiên cứu côn pháp của họ.

Hai vị trưởng lão Võ Đang luyện Thái Cực Tuệ Kiếm đã hơn sáu mươi năm nên đầu dễ bị áp đảo. Họ tung mình lên không tránh chiêu rồi bủa lưới kiếm xuống, vũ khí chạm nhau chan chát. Trường kiếm dù mỏng manh và nhẹ hơn đồng côn nhưng nhờ hai lão đạo công lực thâm hậu nên không gãy. Điều đáng nói là Song Quái thần lực kinh hồ, tu vi cao hơn tuổi tác. Lối đánh của anh em họ Nhung dường như chỉ có công mà không có thủ. Chiêu này nối tiếp chiêu kia liên miên bất tuyệt, côn pháp lại rất ảo diệu tinh kỳ.

Hai vị trưởng lão đem hết bản lãnh ra chống cự. Kiếm quanh màu bàng bạc cố chặn đứng đường côn và uy hiếp tử huyết đối phương. Nhưng hai trăm hiệp trôi qua mà vẫn quân bình. Quần hào hồi hộp theo dõi và không khỏi kinh sợ trước võ công của song quái.

Bỗng Nhung Vân gầm lên như hổ rống, hai thanh côn lồng lộn điểu liên lép vào màn kiếm quang. Bất ngờ, đoản côn ló ra thêm một đoạn nữa, xuyên qua kiếm ảnh, đâm vào ngực hai đạo nhân.

Họ dù nằm mơ cũng không nghĩ đến chuyện này nên trúng đòn. Tam lão và tứ lão hự lên, văng ra sau hơn nửa trượng, máu miệng rỉ ra. Nếu không có luồng cương khí hộ thân thì họ đã vong mạng. Song quái vung côn truy sát nhưng đại lão và nhị lão đã đón đánh. Ba đạo chưởng kinh mãnh liệt chặn đứng đường côn.

Đại lão trầm giọng hỏi:

- Nhị vị là truyền nhân của Ma Côn đấy ư?

Song quái ngạo nghễ gật đầu:

- Không ngờ lão mũi râu người lại nhận ra lai lịch bọn lão gia. Nếu đã sợ thì mau dâng nạp mũ nhân.

Nhị lão mỉa mai:

- Sáu mươi năm trước sư phụ người bị Thiên Long Đạo Công Tôn Cẩn đánh cho diên đảo, phải bỏ Trung Nguyên trốn đi. Có gì mà khoe khoang.

Song quái nhục nhã xông đến tấn công. Hai vị trưởng lão không dùng kiếm mà sử dụng pho Thái Cực Quyền trấn sơn của Võ Đang. Pho quyền này là tinh túy một đời của Trương Tam Phong, dựa theo lẽ biến hóa âm dương của trời đất. Cộng thêm tu vi thâm hậu của hai lão đạo nên vô cùng lợi hại. Quyền phong vũ vũ như sấm động khiến đoản côn rung lên khi va chạm. Nhưng ngược lại, đặc tính quái dị của đồng côn cũng làm hai đạo nhân e ngại. Vì vậy cuộc giao tranh vẫn kéo dài, không phân thắng bại.

Bỗng ngoài xa, tiếng đàn sáo vang lừng. Quần hào quay lại xem thử thì thấy một chiếc kiệu phủ sa trắng đang lướt đến, theo sau là hai trăm nữ lang mặc võ phục xanh.

Lúc kiệu đến nơi, Vô Hối nhận ra nam nhân áo trắng đang vén màn kiệu là Độc Thư Sinh Mặc Vô Tâm.

Chủ nhân của cỗ kiệu bước ra. Nàng tuổi độ tứ tuần, dung mạo xinh đẹp, toàn thân toát ra vẻ yêu mỹ mê hồn, nhất là đôi mắt xanh biếc như mắt mèo.

Các trưởng lão dường như nhận ra nàng là ai, họ vung chưởng đánh mạnh một chiêu rồi nhảy lùi về chỗ. Song quái cũng đình thủ, quay sang quan sát người mới đến, mắt họ sáng lên vẻ dâm tà.

Côn Linh thì thầm:

- Nếu thuộc hạ không lầm thì mụ ra là Bích Mục Yêu Cơ Mộ Dung Khanh.

Yêu Cơ bước đến trước mặt các trưởng lão, cười khanh khách, nghiêng mình chào:

- Tiểu muội vấn an tứ vị sư huynh.

Toàn trường chấn động, không ngờ người ta lại là đệ tử Võ Đang và có bối phận rất cao.

Đại trưởng lão lạnh lùng đáp:

- Cảm ơn nữ đàn việt, bọn bản đạo vẫn chưa chết.

Yêu Cơ tươi cười:

- Dù sư phụ đã trục xuất tiểu muội ra khỏi Võ Đang, nhưng Mộ Dung Khanh suốt đời vẫn coi tứ vị là sư huynh. Chính vì vậy, khi nghe tin Thần Long Bang định tiêu diệt bốn phái, tiểu muội vội đến ngay.

Đại quái Nhung Vân cười hô hố:

- Nếu nàng chịu thay thế cho Cam tiểu thư thì Tỳ Hoa Song Quái sẵn sàng chấp thuận.

Lão đầu biết rằng tuổi của Yêu Cơ năm nay đã thất tuần, nhờ thuật trụ nhan nên mới trẻ trung như vậy. Yêu Cơ đảo khéo thu ba tình tứ, ung dung đến gần song quái. Từng bước đi yếu điệu thướt tha như tiên nữ giáng trần.

Song quái mê man dán mắt vào thân hình trắng hồng đang ẩn hiện dưới lớp sa mỏng manh. Khi còn cách họ chừng năm bước chân, Yêu Cơ bỗng vung tay, luồng độc phấn bao phủ thân hình hai lão họ Nhung.

Không ngờ Song Quái chẳng hề hấn gì, cười ha hả xông đến chụp lấy Yêu Cơ. Mộ Dung Khanh cười nhạt, phiêu thân tránh thoát. Tả thủ nàng bắn ra hàng ngàn mũi độc châm nhỏ như lông bò. Lần này, song quái không còn cười được nữa. Dù đã vung chưởng đánh bạt đi nhưng vẫn dính vài chục mũi độc châm. Vết thương đau đớn và ngứa ngáy vô cùng.

Hai lão vừa kinh hãi vừa căm tức tung mình về phía bọn thuộc hạ, quát vang:

- Thả Ngô Công !

Nắp rương gỗ được mở ra. Đàn rít bay như đám mây chụp xuống đầu phái Võ Đang và đệ tử Yêu Cơ. Nhưng hai trăm thanh y nữ lang đã dùng phép Mãn Thiên Hoa Vũ, rải hàng vạn độc châm vào bầy Phi Thiên Ngô Công. Thủ pháp của họ rất linh diệu nên sát hại gần hết bọn độc trùng. Số còn lại bị các tay kiếm Võ Đang chém chết. Tỳ Hoa Song Quái không ngờ vũ khí số một của Thần Long Bang lại bị tiêu diệt dễ dàng như vậy. Đại quái phất tay ra hiệu cho thuộc hạ tiến lên. Cuộc loạn chiến bùng ra, đệ tử Võ Đang cầm phần đã lâu, nay có dịp phát tiết nên thẳng tay chém giết.

Song Quái được sự hỗ trợ của hai mươi tên địa sát kiêu dũng, chống cự với Võ Đang Tứ Lão, Thái Cực Kiếm cùng sáu cao thủ Võ Đang. Bọn thanh y nữ lang cực kỳ lợi hại. Thanh trường kiếm trong tay họ hiểm ác như độc xà và những mũi độc châm trong tay tả cũng vậy.

Chỉ hơn khắc sau, toán môn đồ đông đảo của Thần Long Bang chỉ còn độ hơn trăm. Song Quái cùng đám địa sát vẫn điên cuồng chiến đấu, nhưng không phá nổi vòng vây ngày càng dày đặc.

Bích Mục Yêu Cơ cùng Độc Thư Sinh không tham chiến. Họ đứng ngoài bàn bạc. lát sau, Mạc Vô Tâm trao cho Yêu Cơ một gói nhỏ. Nàng nhận lấy, để khí lao vào đấu trường. Yêu Cơ bốc lên cao tung độc phấn vào đầu Song Quái. Chúng tưởng cũng là loại lúc này nên coi thường. Nào ngờ, lần này chất độc lại mãnh liệt phi thường. Cả hai lão đảo ngã lăn ra. Bọn địa sát cùng đám tàn quân vội tháo chạy.

Thái Cực Kiếm định giết Song Quái nhưng bị Yêu Cơ cản lại. Nàng cười bảo:

- Cổ nhân có câu: "dĩ độc trị độc", sư diệt hầy lưu mạng sống chúng lại. Ta sẽ biến Tùy Hoa Song Quái thành công cụ chống lại Thần Trùng.

Họ Cam cảm kích cái ơn tương trợ nên đành tuân lệnh. Độc Thư Sinh Mạc Vô Tâm bước đến nhét vào miệng anh em họ Nhung hai viên thuốc rồi giao cho bọn nữ đệ tử. Yêu Cơ nói với Tứ trưởng lão:

- Tiểu muội hối hận những hành vi ngày trước nên quyết hồi đầu, vì võ lâm mà tiêu diệt Thần Long Bang. Tiểu muội sẽ thành lập Ngọc Nữ Môn, mong chư vị sư huynh và phái Võ Đang cùng hiệp lực. Giờ xin cáo biệt.

Bích Mục Yêu Cơ rời khỏi thì phái Võ Đang cũng rút lên núi. Quân hào giải tán.

Bích Vân buột miệng nói:

- Mụ yêu bà này thật đáng sợ. So ra còn hơn cả Thần Trùng.

Như Sương mỉm cười:

- Chứ không phải Vân Inuội thấy mụ ta già mà còn ổng ẹo, lòng lo lắng nên sinh ra chán ghét hay sao ?

Vô Hối biết Bích Vân nhớ lại những ngày còn đóng vai Sơn Đông My Nương Hứa Xương Hoàn. Chàng muốn an ủi nàng nên dịu dàng bảo:

- Vân muội nói chẳng sai ! Xem ra Yêu Cơ đang tìm cách lôi kéo các phái để tranh bá đồ vương.

Bích Vân hài lòng:

- Nếu đã có người đứng ra tương trath với Thần Long Bang thì chúng ta hà tất phải nhọc công nữa. Cứ để xem kết quả thế nào rồi sẽ tính.

Như Sương nũng nịu:

- Nhân dịp này tướng công đưa bọn thiếp du ngoạn các thắng cảnh thiên hạ cho thỏa lòng.

Vô Hối biết họ từ ngày thành vợ chàng, như chim hót trong lồng nên cũng chiều ý. Bốn người khởi hành đi về hướng bắc, định đến Lạc Dương ngoạn cảnh. Họ không dám đi quá xa vì không sợ về Chiết Giang kịp đón xuân.

Gần cuối tháng mười đã đến nơi. Năm nay đông về sớm, tuyết bắt đầu lát phát đọng trên mũ lông và áo hồ cừu. Thời tiết này uống rượu thì rất tuyệt. Tìm chỗ trọ xong, Vô Hối dẫn hai nữ nhân dạo một vòng trên đường phố trong thành. Lúc đi ngang Lạc Thành tửu lâu, bốn người ghé vào. Họ chọn một bàn ở sát lan can tầng ba để có thể ngắm cảnh Hoàng Hà dưới màn mưa tuyết.

Lạc Dương gần phủ Sơn Tây nên có loại rượu phần lâu năm hảo hạng. Rượu này có tên như vậy vì được nấu bằng nước của sông Phần Giang. Vị cay nồng làm hai nữ

nhân nhản mặt, chỉ hai chung đã làm đỏ mặt hồng nhan. Vô Hối lơ đãng dõi nhìn dòng nước vàng đục đang nuốt chửng những bông tuyết trắng phau.

Chàng cười hỏi Côn Linh:

- Người đang nhớ đến Miêu Phượng phải không ?

Tam Thủ gật đầu. Gã không dấu Vô Hối điều gì cả.

Sau ba ngày vui chơi, dạo khắp Lạc Dương, bọn Vô Hối định trở lại Chiết Giang bằng đường Tử Châu, Nam Kinh. Nhưng hàng đoàn hào kiệt phương bắc ghé qua Lạc Dương để xuôi nam đã khiến chàng thay đổi lộ trình.

Ngọc Nữ Môn đã ra đời, dùng chính tổng đàn võ lâm ở Tung Dương làm cứ địa. Bích Mục Yêu Cơ làm môn chủ, Tùy Hoa Song Quái và Độc Thư Sinh giữ ngôi phó. Chưởng môn năm phái bạch đạo đều là khách khanh hộ pháp. Chỉ có Thiếu Lâm Tự và Cái Bang là không tham gia liên minh này. Nhưng cũng hứa rằng lúc tối hậu sẽ cho cao thủ hỗ trợ để tận diệt Thần Long Bang.

Rằm tháng mười một tối đây chính là ngày lễ khai đàn của Ngọc Nữ Môn. Chính vì vậy mà hào kiệt bốn phương đến dự rất đông. Lực lượng năm phái không phải là môn đồ Ngọc Nữ Môn. họ chỉ liên minh mà thôi. Do đó, Bích Mục Yêu Cơ đã loãn tin chiêu mộ anh hùng. Ba trăm nữ môn đồ của Yêu Cơ là miếng mồi rất hấp dẫn đối với các chàng võ sĩ phòng không chiếc bóng.

Đã ba mươi năm Yêu Cơ không xuất hiện nên thiên hạ đã quên đi những ác tích ngày xưa của bà ta. Hơn nữa võ lâm đã quá chán ghét, căm hận Vạn Độc Thần Trùng. Vì vậy, họ hoan hỉ đi theo Bích Mục Yêu Cơ. Sau trận Võ Đang Sơn, uy danh của Mộ Dung Khanh lầy lừng bốn cõi. Cách nàng tiêu diệt đàn Phi Thiên Ngô Công đã khiến lòng người phấn khởi và tin tưởng.

(Tác giả xin lỗi vì phải gọi người đàn bà bảy mươi tuổi này bằng nàng).

Trước đây họ đặt kỳ vọng vào Công Tôn Vô Hối nhưng chàng đã thoái xuất giang hồ và đi vào quên lãng. Thanh danh của người võ sĩ rạng rỡ như sao giữa trời đêm. Họ quên đi Vô Hối như quên đi những vì sao đêm qua vẫn còn tỏa sáng. Chàng không phải là người hiếu danh, chàng chỉ làm những việc cần làm. Nhưng Bích Vân và Như Sương thì khác. Họ cảm thấy tự ái bị tổn thương khi thiên hạ hướng về Bích Mục Yêu Cơ như một cứu tinh.

Vô Hối nhắc nhở:

- Ân sư đã từng nói thanh danh làm lụy người hiệp khách. Nếu ta là ngọn đèn sáng của võ lâm thì suốt ngày lang bạt giang hồ, lo chuyện thiên hạ. Liệu các nàng có hạnh phúc hay không ?

Bích Vân thẹn thùng:

- Tướng công dạy rất phải. Bọn thiếp chỉ cần có chàng thôi. Hư danh đầu sủi ầm được đêm dài.

o0o

Đúng sáng ngày rằm, bốn người có mặt ở Tung Dương. Vô Hối từng học nghệ với ba vị Ma Vương chốn này nên rất quen thuộc. Giờ đây khung cảnh đã khác xưa rất nhiều. Tổng đàn được sửa sang lại trông rất hoa lệ và đầy nữ tính.

Năm chữ Ngọc Nữ Môn tổng đàn bằng vàng ròng lấp lánh trên cửa đại môn. Có lẽ Yêu Cơ sợ nắng làm hư làn da mịn màng nên đã bứng hàng ngàn cây các loại trồng xung quanh. Nàng còn cho xây một bức tường vây bằng đá cao hơn hai trượng bao lấy khoảng đất trống rộng rãi trồng cỏ xanh mượt.

Đại sảnh hai tầng cùng những dãy tiểu viện phía sau và hai bên tả hữu sẽ là tổng hành dinh và cũng là nơi cư trú của môn nhân Ngọc Nữ Môn. Còn các phái sẽ đóng quân ở Võ ĐDang làm thế ỷ dốc cho Yêu Cơ.

Tổng đàn nằm trên một gò đất cao hơn chung quanh chừng nửa trượng nên chẳng cần phải dựng lễ đài.

Một tấm lục hồng to bằng tám mảnh chiếu căng trên khung tre, thêu ba chữ: "Ngọc Nữ Môn". Lư hương trên chiếc bàn gỗ quý đang tỏa khói trầm nghi ngút. Nến trái kín chiếu hoa, tả hữu mỗi bên mười nữ lang đàn sáo. Họ đang trở tài giúp vui cho đám hào khách đang ngồi quanh những chiếc bàn tròn cách khu tế lễ hai trượng. Phong vận lẳng lơ của họ khiến cho Vô Hối nhớ đến những nàng kỹ nữ Tô Châu.

Đám đệ tử tục gia phái Võ Đang hôm nay phụ trách tiếp tân. Thạch Đại Hồ xênh xang trong áo mới, mừng rỡ đón chào bọn Vô Hối. Gã rất khâm phục chàng công tử bệnh hoạn này. Họ Thạch nắm tay chàng lôi đến dãy bàn trên cùng, nơi dành cho các chưởng môn và long đầu.

Gã bô bô:

- Dù công tử chẳng là tôn sư một phái nhưng xét về mặt võ công thì xứng đáng hơn bọn họ rất nhiều. Xin mời an tọa.

Bọn Vô Hối thản nhiên ngồi xuống. Câu nói này đã lọt vào tai các chưởng môn. Họ nhìn chàng với ánh mắt nghi hoặc. Bệnh công tử trước giờ chỉ ru rú ở đất Giang Nam, bản lãnh cũng tầm thường, sao Đại Hồ lại hết lời tán tụng như vậy.

Liễu Không đại sư và Hồ Lô Cái cũng có mặt, họ ngồi chung một bàn. Lúc đến đây, Vô Hối nhận ra khu vực này được phòng thủ rất nghiêm mật. Đệ tử năm phái chia nhau tuần tra vòng ngoài, phạm vi rộng đến hơn dặm. Trong này, bọn thanh y nữ vai mang trường kiếm, như sẵn sàng chiến đấu. Có lẽ Yêu Cơ sợ Vạn Độc Thần Trùng đến quấy nhiễu.

Giữa giờ thìn, tuyết vẫn rơi nhẹ, ánh dương quang mờ nhạt sau đám mây mù. Đã đến giờ khai đàn. Tiếng đàn sáo trời lên vang lừng, hòa với tiếng trống trầm trầm. Bích Mục Yêu Cơ, tóc búi cao cài vương miện gắn đầy ngọc quý lấp lánh, thướt tha trong bộ cung trang hồng nhạt cùng ba vị phó môn chủ xuất hiện. Ba lão đều mặc trường bào trắng, đầu đội kim khôi. Tùy Hoa Song Quái hôm nay hiền như cừ non, nhìn kỹ thì thấy mắt họ trũng sâu, thâm quầng. Mộ Dung Khanh ba mươi năm trước nổi tiếng là thiên hạ đệ nhất yêu nữ, bản lãnh phòng the không ai sánh nổi.

Bốn người cúi chào quần hùng rồi thấp hương khẩn vái. Xong xuôi, Yêu Cơ định nói vài lời tuyên cáo với thiên hạ thì nghe tiếng chuông báo địch dồn dập vọng về.

Yêu Cơ bực bội cao giọng:

- Xin chư vị anh hùng cứ bình tâm, bốn môn chủ sẽ cho dẹp ngay bọn cường địch.

Độc Thư Sinh và Tùy Hoa Song Quái lập tức dẫn đội nữ binh ra tiếp ứng. Nhưng chỉ nửa khắc sau, tiếng gào thét kinh hoàng vang dậy, lực lượng phòng vệ bên ngoài chạy thực mạng vào trong. Lần trước, Song Quái đem theo đàn rít bay thân dài cả gang nên dễ trúng độc châm. Lần này, đàn rít nhỏ bé và hung hãn hơn nhiều. Tốc độ bay của chúng lại rất nhanh nên khó mà phóng trúng. Cộng với đàn ong độc chỉ lớn hơn con nhặng xanh một chút, còn vũ khí nào chống nổi ?

Hơn ngàn quan khách kinh hãi hỏ chạy cả về phía sau tổng đàn, tìm chỗ trú thân. Nhưng lát sau, đàn độc vật tỏa ra khắp nơi, tấn công quyết liệt. Các hào khách đành rút vũ khí ra, múa tít bảo vệ toàn thân.

Lúc này, Bích Mục Yêu Cơ và bọn môn đồ đã rút cả vào đại sảnh đóng kín cửa lại, bỏ mặc quần hùng ở ngoài. Họ phần nộ nhẩy đến đập cửa nhưng chẳng ai mở cả. Cánh cửa gỗ lim dày hơn gang, không cách nào phá nổi. Quần hào căm hận hết lời chửi rủa Yêu Cơ. Hồ Lô Cái là người đầu tiên nhận ra hiện trường có sự khác thường.

Dưới một gốc tùng gần đấy, bọn Bệnh công tử vẫn thản nhiên đứng trò chuyện, chung quanh họ không hề có bóng độc vật nào. Dưới chân họ là một nén hương ngấn độ gang tay đang tỏa khói.

Lão tỉnh ngộ lẩm bẩm:

- Công Tôn Vô Hối !

Hồ Lô Cái múa tít trúc trượng phi nhân đến bên họ. Lão thở phào nói:

- Đã có công tử ở đây thì lão hóa tử ta không còn phải lo lắng gì nữa.

Câu nói này gửi gắm toàn bộ lòng tin vào Vô Hối. Chàng cảm động:

- Tại hạ bất tài, nào đáng để tiền bối tin yêu như vậy ?

Quần hào đã phát giác ra Hồ Lô Cái đang ở chỗ yên lành. Họ đổ xô đến vây quanh. Như Sương và Bích vân đốt thêm hương cắm rải rác ở vòng ngoài. Quả nhiên, bọn độc vật chỉ nghe mà đã tránh xa, chỉ chậm một chút là rút ngay. Đây là loại thuốc mà Độc Mĩ Nhân mới tìm ra, trước lúc lên đường.

Liễu Không đại sư bùi ngùi bảo:

- Từ ngày công tử thoái xuất giang hồ, võ lâm như rắn không đầu, chịu biết bao nhiêu khổ nhục. Mong thí chủ nghĩ đến chính khí võ lâm mà đứng ra tiêu diệt tà ma.

Vô Hối lạnh lùng đáp:

- Nay đã có Bích Mục Yêu Cơ gánh vác võ lâm, đại sư còn lo gì nữa ?

Thái Cực Kiếm đỡ lời:

- Bản chất Yêu Cơ nào có khác gì Thần Trùng ? Chẳng qua vì tuyệt vọng, bọn lão phu đành nương tựa vào mụ để chống lại Thần Trùng. Dù bề ngoài liên thủ nhưng trong lòng các phái đều nơm nớp lo sợ dã tâm của Yêu Cơ.

Vô Hối trầm ngâm rồi bảo:

- Chư vị cứ yên tâm liên minh với Ngọc Nữ Môn. Tại hạ sẽ âm thầm ám trợ. Quyết không để bất cứ bọn ác ma nào dè dặt cướp cổ đồng đạo võ lâm. Nhưng xin hãy giữ kín giùm lai lịch để tại hạ dễ bề hành động.

Câu chuyện này chỉ có ít người đứng quanh nghe được. Họ đều là cao thủ cốt cán, lão thành của các phái bạch đạo. Đa số quần hào đều cứ tưởng Bệnh công tử là một nhân tài mới xuất hiện.

Đàn độc vật mấy lần lao đến nhưng đều bị khói hương sát hại. Cuối cùng, người điều khiển phải thu chúng về. Tiếng vo ve vừa dứt thì Bích Mục Yêu Cơ kéo thủ hạ đi ra. Nàng ngạc nhiên khi thấy quần hùng bình yên vô sự, cười nói vui vẻ.

Hồ Lô Cái mỉa mai:

- Môn chủ đã hứa thống lĩnh quần hùng chống lại Thần Trùng. Thế mà chỉ mới trận đầu đã bỏ mặc mọi người làm mồi cho độc vật. Thật là đáng ngưỡng mộ !

Mọi người bật cười chế giễu. Yêu Cơ tái mặt, chẳng nói nên lời. Độc Thư Sinh thấy Bích Vân đang thu lượm những cây hương. Lão cười nhạt:

- Không ngờ cô nương cũng là cao thủ trong DDộc Môn. Mặc mẽ xin bái phục.

Bích Vân cao và thon thả hơn Như Sương, nếu không lão đã cho rằng nàng là Độc Mĩ Nhân cải trang.

Tiếng đai cổ từ ngoài cửa vọng vào, Vạn Độc Thần Trùng cùng ngàn thủ hạ ngạo nghễ xuất hiện. Sau lưng lão là Thất Thập Nhị Địa Sát với bảo y da tê, mỗi tên tương đương với một cao thủ nhất lưu.

Cửu Hoạch trừng mắt nhìn Tỳ Hoa Song Quái, gằn giọng bảo:

- Nếu muốn ta tha tội thì mau bắt Bích Mục Yêu Cơ dâng nạp.

Song Quái ủ rũ cúi đầu.

Yêu Cơ cười khanh khách:

- Họ đã quyết tâm về với chính nghĩa võ lâm, người đừng mong lung lạc vô ích.

Thần Trùng cười ghê rợn:

- Mụ định lấy vải thưa che mắt thánh đấy ư ? Chứ không phải Song Quái đã bị phục độc rồi sao ?

Thần sắc của anh em họ Nhung đã xác nhận lời của lão. Quần hào chấn động, ghê sợ thủ đoạn của Mộ Dung Khanh.

Bích Mục Yêu Cơ trôn tráo:

- Người dùng độc vật thì ta dùng độc dược, nào đó khác gì nhau ? Nếu có đảm lược, cứ thử bồi tiếp lão nương mấy chiêu xem ?

Vạn Độc Thần Trùng lập tức đáp ứng, phát tay ra hiệu. Bảy mươi hai địa sát và bọn bang chúng ủa vào.

Thấy đám hào kiệt vẫn đứng im. Yêu Cơ giận dữ quát lớn:

- Chư vị còn chờ gì nữa ?

Vô Hối suy nghĩ rất nhanh, bảo với các chưởng môn:

- Nếu chúng ta không giúp Yêu Cơ, mụ yếu thế sẽ quy phục Thần Trùng, lúc ấy càng khó đối phó hơn. Mau xuất thủ.

Các chưởng môn tỉnh ngộ, thúc đệ tử xông vào đánh bọn Thần Long Bang. Bích Mục Yêu Cơ cứ ngỡ công lực mình phải cao hơn Cửu Hoạch. Nào ngờ họ Cửu có đến gần tám mươi năm tu vi nhờ ăn Ngũ Túc Thiềm Thừ. Nàng và DDộc Thư Sinh phải vất vả lắm mới chống lại Thần Trùng. Con linh xà kim giáp trong tay lão ma lợi hại phi thường, lại thêm tả thủ của lão thỉnh thoảng đẩy ra những đạo chưởng kinh nặng như núi đổ.

Yêu Cơ tóc tai rũ rượi, liếc thấy Song Quái vẫn đứng im. Nàng giận dữ hét lên:

- Nếu anh em người không xuất thủ thì đừng mong sống quá canh ba.

Song Quái sợ hãi vung đồng côn nhập cuộc. Nhờ vậy phe Yêu Cơ chiếm thượng phong. Bọn Vô Hối cũng tham chiến nhưng chàng chỉ chú tâm tiêu diệt bọn Địa Sát. Với pho Thiên Cầm thân pháp, chàng lướt đi trên đầu mọi người, tìm bọn chúng mà tấn công.

Song thủ chàng giáng xuống những đạo kinh nóng khừng khiếp đánh bạt cả đao quang và chấn nát xương vai của chúng. Đúng như Huyết Ảnh Thần Ma từng nói, loại bảo y này không chống nổi chưởng kinh của các tay đai cao thủ. Lối đánh này rất tổn hao công lực nhưng vô cùng hữu hiệu. Chỉ trong hai khắc đã có ba mươi tên bị loạt khỏi vòng chiến.

Quần hào chứng kiến thần công tuyệt thế, bất giác hoan hô vang dội.

Thần Trùng quay lại, nhận ra đám đệ tử cứng đang chết dần mòn dưới tay một chàng thiếu niên. Lão kinh hãi rú lên cao vút.

Từ ngoài cửa, một quái nhân cao gấp rưỡi người thường, sừng sững như tượng hộ pháp chạy vào. Bước chân gã nặng nề nhưng mau lẹ.

Quần hào rùng mình khi thấy rõ dung mạo của quái nhân. Chiếc mõm dài đầy răng sắc nhọn, trắng nhớn kia đúng là loài lang sói. Đôi mắt gã đỏ rực, toàn thân phủ một lớp lông dày xám nhạt. Quái nhân vung đôi tay dài đầy móng vuốt chụp lấy một cao thủ Hoa Sơn. Người này vung kiếm đâm vào ngực gã nhưng chẳng hề hấn gì. Bốn năm thanh trường kiếm bổ vào lưng quái nhân để giải vây nhưng chỉ hoài công. Gã nắm hai chân nạn nhân xé xác ra làm đôi rồi ngửa cổ tru lên ghê rợn.

Liễu Không đại sư vung thiên trượng đập vào đầu quái nhân. Gã tránh được, chỉ bị trúng vào vai. Liễu Không nghe như mình đang đánh vào túi bông. Cả Thái Cực Kiếm cũng tham gia nhưng cũng chẳng làm gì được. Toàn thân quái nhân không sợ đao thương, thần lực gã lại kinh hồn, thủ pháp rất nhanh nhẹn như loài vượn. Chỉ một cái nhảy đã xa hàng trượng, đôi tay dài chụp lấy một người nào đó mặc cho đao kiếm chém vào thân. Chỉ trong một khắc đã có hai người bỏ mạng dưới tay gã quái vật. Gã vừa đánh vừa tiến về phía Bích Vân. Nàng đang say sưa chiến đấu với bọn Địa Sát nên đâu ngờ tử thần ập đến. Quái nhân nhảy xổ đến vươn tay chụp lấy nàng.

Nhưng may thay, Vô Hối đã chú ý gã từ lâu nên lướt đến như tia chớp, vỗ một chưởng như trời giáng vào giữa mặt gã. Chưởng này dồn hết năm mươi năm công lực nên cực kỳ mãnh liệt. Quái nhân văng ngược ra sau rú lên đau đớn. Gã lại chồm dậy xông vào.

Bích Vân run rẩy lùi đến bên Như Sương để Vô Hối đối phó. Chàng thấy gã trúng một chưởng trí mạng mà không hề hấn gì thì lòng cũng nao núng, tận dụng khinh công tránh né.

Vô Hối tung mình lên võ liên tiếp tám đạo chưởng phong, đẩy lùi quái nhân rồi quát lớn:

- Xin đại sư cho mượn thiên trượng.

Liễu Không tung ngay khí giới cho chàng. Thanh thiên trượng này nặng đến sáu mươi cân, chỉ sau mười mấy lần tung mình lên đã nghe mỗi mệ. Quái nhân trúng liền chục trượng mà chẳng chết, có điều gã bắt đầu ngán sợ Vô Hối, bỏ cuộc đấu quay sang tàn sát những nạn nhân yếu hơn. Gã gian xảo không kém loài sói, mỗi lần thấy chàng lướt đến là bỏ chạy. Rốt cuộc có đến hơn mười người nữa tán mạng.

Vô Hối nhìn những thân hình đồng đạo bị xé tung phơi đầy mặt đất. Chàng nghe lửa giận bùng bùng, quyết dùng kỳ chiêu giết cho được quái nhân. Chàng tung thiên trượng trả lại cho Liễu Không rồi tung mình lên giáng chưởng vào mặt quái vật. Gã thấy chàng tay không nên chẳng sợ nữa, vung đôi tay dài chống trả.

Vô Hối cố tình đánh vào ngực gã liên tiếp mười mấy chưởng cách không. Quái nhân điên tiết thừa lúc chàng vừa nhẩy lên, vươn song thủ chụp lấy thắt lưng.

Quần hào sợ hãi thét vang. Bích Vân và Như Sương cơ hồ muốn ngất xỉu. Nhưng Vô Hối đã chồm đến cầm ngật hai ngón tay trở vào mắt quái nhân rồi võ mạnh song chưởng vào hai bên thái dương. Quái nhân đau đớn, choáng váng buông rơi Vô Hối, ôm mặt rú lên thảm thiết ngã lăn xuống cỏ. Mọi người hoan hỉ reo hò, phấn khởi chiến đấu.

Vô Hối nghe xương sườn đau nhức, không khỏi ghê sợ trước thần lực của quái nhân.

Liễu Không dù là bậc cao tăng đắc đạo nhưng đã tận mắt thấy quái nhân xé xác sáu đệ tử Thiếu Lâm và gần hai chục đồng đạo. Ông không đành lòng cảm hận, vung thiên trượng đập liên hồi vào đầu gã. Đến trượng thứ mười lăm, thủ cấp quái nhân vỡ toang ra, máu và óc văng đầy.

Vô Hối tiếp tục đánh giết bọn DDịa Sát. Vạn Độc Thần Trùng bị bốn đại cao thủ hợp công bắt đầu đuối sức. Lão quát vang:

- Thả cổ độc rồi rút lui.

Quần hùng sợ hãi nhẩy ra khỏi vòng chiến, mặc cho phe đối phương rút lui. Cừu Hoạch tung ra mấy trái yên đạn tỏa khói mù mịt, hôi thối rồi tẩu thoát.

Ai cũng bế khí hộ thân, không dám truy đuổi lão ma và đồng đảng. Khi khói tan, mọi người ngỡ ngác nhận ra bọn Vô Hối đã mất dạng. Yêu Cơ chứng kiến thân thủ phi phàm của chàng mặt xanh, lòng rất ái mộ. Nàng cho rằng nếu thu phục được chàng thì còn có lợi hơn cả Tùy Hoa Song Quái.

Yêu Cơ hỏi Thái Cực Kiếm:

- Cam sư diệt. Chàng công tử thần dũng lúc nãy là ai và đã đi đâu rồi ?

Cam Tất Thắng thản nhiên đáp:

- Người ấy được võ lâm gọi là Bệnh công tử Trang Hội. Hắn ta tính tình cô tịch, cao ngạo không thích giao thiệp với đồng đạo.

Thạch Đại Hồ tiếp:

- Vậy mới đúng là bậc anh hùng cái thế, gặp chuyện bất bình thì bạt đao tương trợ, xong việc bỏ đi ngay chẳng màng chút hư danh.

Yêu Cơ thở dài tiếc nuối:

- Sao sư diệt không giữ y lại để chung sức diệt ma ?

Hồ Lô Cái ồm ờ:

- Họ Trang như con Thần Long đầu chịu ở dưới ai. Liệu Mộ Dung cô nương có dám nhường thức môn chủ hay không ?

Yêu Cơ dù đã thất tuần nhưng chưa hề xuất giá, và dung mạo trẻ trung, nên lão hóa tử gọi nàng bằng cô nương là phải đạo.

Mộ Dung Khanh thản nhiên đáp:

- Cố bang chủ tưởng thiếp ham muốn hư danh lắm sao

Chưởng môn phái Không Động, Thiểm Điện Quyền Lê Quân Phi háng giọng hỏi:

- Xem ra nếu không có Bệnh công tử thì hôm nay chúng ta đã thảm bại rồi. Vậy môn chủ đã có kế sách gì chưa ?

Yêu Cơ cười khanh khách trấn an:

- Chư vị chớ lo. Thiếp sẽ mời một nhân vật cái thế hạ sơn giúp chúng ta.

- - - o O o - - -